

Yaralı Martı

– HimmetAYGÜT · 10 Haziran 2015

buhrandır bazen ömürgül doldurup çürüyen yanlarınaserinlersin, keza rüzgarı da öldürüp bir zaman sonra...adrese gelmeyen hüzünler bilmez nere doğru, neden eğri.hiç bir maharetim yokmuş aslında da dersinbahar dalları misali aşk olup yaprak yaprak gergeflere sevdayı işlemelerde.amainan düşünmüşlüğüm olmuştur dainanmasam da ömürlüklerine ahım ve vahım aralarında.affederim ben hepsana gelmiş ve bulamamışım daönünde kalakalmışım misali faili çoktan meçhulkapı zillerini de, yeminle, hala...ne çok boş ver demişimdir kim biliras erguvan gülüşlerini pencere kenarlarına demek isterkenKartal üstünden süzülüp Kız kulesi açıklarında denize vuran oyaralı martıya.bir garip çobanım ben aslında, kendine fakir.çıkınım da üç beş cümle, ki çoğunda kızıl karınca izi.tabanım köz. yüreğim köz. hep...hep yaşadığım yazdığım meçhullüğüme önsözki sebebim hep bundan.yaşam sayıp asıldım eteğine İstanbul denilenin kendimce ama,on dördümde sevmeye başladığımdan mıdır bilmem" anam " diyen türkülerini sazlarıniflah olmazlığım belki de bundan...gözlerimde hep bir yağmur. sıcak ve hüzünlü. hala.olur ya, ölmek de var bir gün ve o günhüzzam hasretlere sarın kendimi martıdan sayıp,çığlığımı duyura masam da insan, insanve insanlara...09.06. 2015Çerkezköy